

KRONIKA CHRONICLE

Prof. dr hab. Romuald Maciej Madany (1930–2015)

28 maja 2015 roku zmarł w Warszawie dr hab. Romuald Maciej Madany, emerytowany profesor Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, długoletni pracownik Zakładu Meteorologii i Klimatologii SGGW, z którym związany był 42 lata, nasz Przyjaciel i Kolega.

Romuald Maciej Madany urodził się 5 lutego 1930 roku w Warszawie, jako najstarszy z trzech braci, w rodzinie inteligentnej o silnych tradycjach niepodległościowych. Zgodnie z tymi tradycjami od najmłodszych lat wychowywany był w duchu patriotyzmu i kultu marszałka Józefa Piłsudskiego.

1 września 1937 roku rozpoczął naukę w publicznej szkole powszechnej przy ulicy Hożej w Warszawie, którą ukończył w czerwcu 1944 roku. Jego beztróskie życie przerwał wybuch II wojny światowej. Po kapitulacji Warszawy w 1939 roku i powrocie do domu po demobilizacji Jego ojca, rodzina podjęła działalność konspiracyjną. Od 1940 roku w domu przechowywano broń, a od 1941 roku organizowano cotygodniowe odprawy i szkolenia wojskowe. Mimo otrzymanego patriotycznego wychowania, zaangażowania rodziny w działalność konspiracyjną i wielkich chęci, ze względu na młody wiek Romuald Madany nie walczył w powstaniu warszawskim, w tym czasie miał zaledwie 14 lat. Po upadku powstania On i jego najbliżsi

trafili do obozu przejściowego w Pruszkowie, z którego zostali wywiezieni do Makowa, skąd udało im się przedostać do rodziny mieszkającej w Skierniewicach. Po uzyskaniu informacji o tym, że stolica jest już wolna, 21 stycznia 1945 roku dotarli do Warszawy. Niestety dom, w którym wcześniej zamieszkiwali, był zburzony. Wobec braku możliwości pozostania w mieście wyjechali do rodziny, do pobliskiego Wołomina. Tam Romuald Madany podjął dalszą naukę w Liceum Ogólnokształcącym im. dr. Stanisława Sikorskiego. W połowie lipca 1947 roku po uzyskaniu przydziału mieszkaniowego przy ulicy Mokotowskiej On i Jego rodzina powrócili do Warszawy. Dalszą naukę kontynuował w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym im. Stanisława Staszica w klasie o profilu matematyczno-fizycznym. 5 czerwca 1950 roku uzyskał świadectwo dojrzałości. Po odmowie przyjęcia na wymarzony kierunek studiów – architekturę, na Politechnice Warszawskiej z powodu „niewłaściwego” pochodzenia społecz-

nego, został powołany do wojska, a po przeniesieniu do rezerwy pracował na stanowisku kierownika działu transportu w Zakładach Przemysłu Tluszczonego im. 15 Grudnia w Warszawie.

W lipcu 1953 roku zdał egzaminy wstępne na Wydział Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Warszawskiego. Studiował w sekcji geografii, a specjalizował się w zakresie meteorologii i klimatologii. 23 października 1958 roku otrzymał dyplom magistra geografii w zakresie klimatologii.

Od 1 grudnia 1958 roku mgr Romuald Madany rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Meteorologii i Klimatologii na Wydziale Melioracji Wodnych Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. 1 grudnia 1959 roku rozpoczęła pracę w Katedrze nowa asystentka Anna Laskowska, która jak mawiał sam Profesor „miała dwadzieścia cztery lata, bardzo ładne zielone oczy, ujmujący uśmiech i dyplom magistra fizyki”. Codzienna praca, wielogodzinne przebywanie razem i cechy osobowości tej pary sprawiły, że 13 stycznia 1963 roku zawarli związek małżeński. W 1965 roku urodziła się im córka, o której Profesor opowiadał, że była dla niego „drugą miłością życia, osobą najważniejszą, największą radością a po latach źródłem szczęścia i dumy”. Na trzecią miłość życia Profesor czekał do 1994 roku, kiedy to urodziła się Aleksandra – ukochana wnuczka „pełna uroku i radości życia a przy tym przymilna i inteligentna”, jak zwykł o niej mawiać i której mimo nawału obowiązków i pracy poświęcał wiele czasu i uwagi.

23 czerwca 1967 roku asystent Romuald Madany uzyskał stopień doktora nauk technicznych, po zatwierdzeniu

którego został mianowany adiunktem w Katedrze Meteorologii i Klimatologii SGGW. Już jako adiunkt zajmował się zagadnieniami stosunków termodynamicznych w przygruntowej warstwie powietrza oraz mezo- i topoklimatem dolin rzecznych. W latach 1973–1975 aktywnie działał w sekcji agrometeorologii Komitetu Hodowli i Uprawy Roślin PAN, a w latach 1984–1989 w sekcji agrometeorologii Komitetu Meteorologii i Fizyki Atmosfery PAN. Przez jedną kadencję, w latach 1975–1977, przewodniczył Głównej Komisji Rewizyjnej Polskiego Towarzystwa Geofizycznego, a w latach 1987–1989 był członkiem Zarządu Głównego tegoż towarzystwa.

16 września 1980 roku wszedł w skład Komitetu Założycielskiego Niezależnych Związków Zawodowych w SGGW-AR, a 12 października 1980 roku wstąpił do powstałego w tym dniu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, w której działał także przez cały okres stanu wojennego. W latach 1993–2000 był członkiem Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”, przy czym przez dwie kadencje działał aktywnie w prezydium tej komisji, reprezentując ją w komisjach uczelnianych SGGW.

21 marca 1984 roku Rada Wydziału Melioracji Wodnych SGGW-AR w Warszawie nadała Mu stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie meteorologii, klimatologii i agrometeorologii. Po odbyciu stażu zawodowego w Przedsiębiorstwie Geologiczno-Fizjograficznym i Geodezyjnym Budownictwa „Geoprojekt”, 8 lutego 1986 roku został mianowany docentem w SGGW-AR.

W latach 1984–1987 doc. dr hab. Romuald Madany kierował Zakładem Meteorologii i Klimatologii SGGW-AR. Przez jedną kadencję, w latach 1987–1991 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Melioracji Wodnych ds. dydaktyki, dwie kadencje (1987–1991, 1993–1996) przewodniczył wydziałowej komisji dydaktycznej i jednocześnie był członkiem senackiej komisji ds. dydaktyki. W 1992 roku został mianowany profesorem SGGW.

Do czasu przejścia na emeryturę w 2000 roku był autorem lub współautorem 42 oryginalnych publikacji naukowych, 12 syntez naukowych. Był promotorem dwóch obronionych z wyróżnieniem prac doktorskich i recenzentem kilku takich rozpraw. We współpracy z prof. dr. hab. Cz. Radomskim opracował przyrząd do wczesnej prognozy przymrozków lokalnych – pago-

prognoskop, opatentowany w Urzędzie Patentowym PRL.

Za osiągnięcia naukowe, dydaktyczne, organizacyjne i za działalność społeczną Profesor został wyróżniony odznaczeniami państwowymi i resortowymi m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką Związku Nauczycielstwa Polskiego, Srebrną Odznaką „Zasłużony Białostoczczyźnie”.

Profesor był człowiekiem o wyjątkowym poczuciu humoru, bezkonfliktowym i wrażliwym, krytycznym, lecz cierpliwym i niezwykle wyrozumiałym.

Został pochowany 8 czerwca 2015 roku na Cmentarzu Komunalnym Północnym w Warszawie.

Zachowajmy Go w serdecznej pamięci.

Dariusz Gołaszewski